

РЕШЕНИЕ

№ 2956

гр. София, 30.09.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 16.04.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилска

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **1745** по описа за **2010** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 23.10.2009 г. по н.а.х.д. № 1295 / 2009 г., Софийски районен съд, НО, 5 състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 2 от 06.01.2009 г., издадено от Председателя на Съвета за Е. М., с което на „Ф. И. Ч. Б.” Е., гр. С. е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв., на основание чл.126, ал.1 от Закона за радиото и телевизията /ЗРТ/ за нарушение на чл.17, ал.2, вр. ал.3 от същия закон.

Срещу постановеното решение е постъпила касационна жалба от „Ф. И. Ч. Б.” Е., гр. С., чрез процесуален представител. Моли решението да бъде отменено като незаконосъобразно и издадено при съществено нарушение на процесуалните правила. Сочи като нарушение „неразглеждане на спора по същество” от СРС, като обяснява твърдението си с това, че според него „СРС не е разгледал по същество жалбата и доводите, изложени в нея”. Същото счита и по отношение приетото в решението за липса на основания за прилагане на чл.28 от ЗАНН, което смята за немотивирано. Възражава срещу относимостта към спора на служебно назначената и изслушана по делото съдебно – техническа експертиза и твърди, че СРС не се е запознал пряко с приложения към делото аудио-визуален материал. И пред настоящата инстанция твърди липсата на извършено нарушение, съответно съставомерност на деянието, като сочи, че представената „сцена със сексуални действия” не представлява разпространяване на „предаване, насочено към увреждане на физическото, умственото

и моралното развитие на малолетните и непълнолетните”.

Ответникът по касационната жалба, Председателят на Съвета за Е. М., чрез процесуален представител, оспорва жалбата и излага съображения в подкрепа на решението и потвърденото с него наказателно постановление.

Представителят на С градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и решението следва да бъде оставено в сила.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е от надлежна страна срещу подлежащо на обжалване решение и в законоустановения срок, спазването на който съдът установи при съпоставка на датата, на която касаторът е бил уведомен за постановеното решение – 27.01.2009 г. и тази по входящия номер на жалбата – 09.02.2010 г.

Административен съд С. – град, в настоящия му състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира касационната жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал всички представени и посочени от страните доказателства.

Пред настоящата съдебна инстанция не са ангажирани нови от допустимите, съгласно чл.219, ал.1 от АПК писмени доказателства.

В рамките на касационното производство съдът, след като обсъди всички посочени в жалбата пороци на решението, и с оглед императивната разпоредба на чл. 218, ал. 2 от АПК, предвид която следи служебно за валидността и допустимостта на обжалваното решение и съответствието с материалния закон, счита, че решението е валидно, допустимо и постановено при правилно прилагане на материалния закон.

Касационната инстанция изцяло споделя фактическите и правните изводи на първоинстанционния съд. Приетата от СРС фактическа обстановка, подробно описана в атакуваното решение, настоящият съд намира за правилна, като подкрепена от всички събрани по делото доказателства. В първоинстанционното решение са изложени обстойно всички факти и обстоятелства, обсъдените доказателства, изведените правни съображения, които напълно съответстват на фактите по делото.

Настоящият състав споделя и констатациите на първоинстанционния съд, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му.

По съществува на спора, СРС правилно е установил, че „Ф. И. Ч. Б.” Е., гр. С. е нарушил разпоредбата на чл.17, ал.2, вр. ал.3 от Закона за радиото и телевизията, поради което правилно е ангажирана и административно – наказателната му отговорност му по чл.126, ал.1 от същия закон.

Наложеният санкция е в рамките на предвидения минимален размер, законоустановен към датата на извършване на нарушението, в съответствие с чл.3, ал.1 от ЗАНН, а доколкото с последващо законодателно изменение, санкцията е завишена, т.е. не е „по-благоприятна”, същата е неприложима по смисъла на чл.3, ал.2 от ЗАНН.

При извършената проверка настоящият състав счита, че не са налице основанията, предвидени в чл.348 от НПК. Решението е мотивирано, съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред по НПК, поради което и твърденията на касатора са неоснователни.

Настоящият съд не приема твърдението на касатора, че СРС не е „разгледал спора по същество”. Наличието на решение, с което се оставя без уважение като неоснователна жалбата и съответно се потвърждава като законосъобразно издаденото наказателно

постановление, представлява именно разглеждане на спора, съответно на жалбата, по същество. Отделно от горното, в мотивите на оспореното решение, се съдържа подробно описание на фактическите обстоятелства по делото, а също и правните изводи на съда по всички обстоятелства, свързани със законосъобразността на административно – наказателното производство, завършило с издаване на обжалваното наказателно постановление. Обсъдена е компетентността на органа, спазване на законоустановената форма, на предвидената процедура, както и съответствието с материалния закон. Необсъждането на някои от доводите на жалбоподателя не сочи за липса на разглеждане на спора по същество. Отделно, самото твърдение е голословно. Всички доводи в жалбата са били насочени към оспорване на съставомерността на описаното деяние. В мотивите на решението, СРС е съпоставил именно фактите със състава на визираното в наказателното постановление административно нарушение, като именно установявайки съответствието между тях, е оборил твърденията в жалбата. Не се споделя и твърдението на касатора, че по същия начин, без да обсъди аргументите в жалбата, СРС е приел и липса на основания за прилагане на чл.28 от ЗАНН. Всъщност, в жалбата / т.3 от нея, наречена „евентуална малозначителност по смисъла на чл.28 от ЗАНН“/ са изложени подробни съображения за приложимостта на съдебния контрол при наличието на предпоставки за приложението на чл.28 от ЗАНН, почерпани от ТР № 1 от 12.12.2007 г. по тъл.д. № 1 / 2005 г., но липсват аргументи на жалбоподателя защо счита нарушението за малозначително, съобразени с определението на чл.93, т.9 от НК, приложимо съответно и в административно – наказателния процес. В този смисъл, съвсем оправдано е съдът да не обсъжда липсващи аргументи. Въпреки това, доколкото в мотивите на решението съдът е приел, че институтът на „маловажен случай“ не може да се приложи към процесното нарушение, явно е извършил преценка на законосъобразността на постановлението и от тази гледна точка.

И настоящият състав не счита, че нарушението може да се приеме за такова с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от съответния вид. Това е така дори само с оглед на особената група засегнати лица – подрастващи / малолетни и непълнолетни/, за които е създадената опасност от увреждане на психическото, морално, емоционално и социално развитие. Отделно, приложимостта на разпоредбата на чл.28, ал.1, б.”а” от ЗАНН, а именно да не се наложи административно наказание, като само се предупреди нарушителя, че такова ще му бъде наложено при „повторно” извършване на нарушение, е изключена и доколкото това нарушение съвсем не е единствено и изключение от обичайната практиката на жалбоподателя, т.е. то вече е „повторно”. За това свидетелстват представените към самата касационна жалба други две наказателни постановления за подобни нарушения, извършени чрез излъчване на епизоди от сериала, съдържащи сцени със сексуални действия и в други дни, т.е. представляващи отделни от процесното, но същите по вид административни нарушения.

Не се споделят съображенията на касатора за липсата на извършено нарушение, съответно съставомерност на деянието, мотивирано с аргумента, че една „сцена със сексуални действия” не представлява разпространяване на „предаване, насочено към увреждане на физическото, умственото и моралното развитие на малолетните и непълнолетните”.

Съгласно §1, т.2 от ДР на ЗРТ „предаване” е самостоятелна част от програмата, отличаваща се от другите такива по своето авторство, съдържание и / или

аудиовизуална реализация. В този смисъл, вярно е, че „предаване” в конкретния случай е излъченият епизод от сериала „Гангстерски войни”, излъчен на 02.08.2008 г. от 18:01:07 до 18:51:40 часа. Наличието обаче дори и на една неподходяща сцена, насочено към увреждане на физическото, умственото и моралното развитие на малолетните и непълнолетните в предаването, прави цялото предаване неподходящо за тях, поради което приема и за изпълнен съставът на описаното нарушение, правилно квалифицирано по чл.17, ал.2, вр. ал.3 от Закона за радиото и телевизията.

Аргументите на касатора, свързани с изслушаната по делото пред СРС съдебно – техническа експертиза, съдът не счита за касационни основания за отмяна на решението. Констатациите на експертизата са приети, без същата да е била оспорена от жалбоподателя по предвидения процесуален ред. Напротив, процесуалният му представител е пледирал същата да се приеме като доказателство по делото. Всъщност, касаторът не оспорва заключенията на експертизата, като дори сочи, че са верни, а излага единствено съображения за това, че тя не дава информация, която да е от значение за решаване на спора. Настоящият състав не споделя и това твърдение на касатора, като смята, че поставените от съда служебно задачи на експертизата са напълно относими към предмета на процесния спор. Освен това не открива наличието на каквото и да е процесуално нарушение, свързано с назначаването и изслушването на експертизата, което би могло да бъде основание за отмяна на решението.

Твърдението на касатора, че СРС не се е запознал пряко с приложения към делото аудио-визуален материал не почива на никакви доказателства. Доколкото последният е част от доказателствения материал по делото, съдът следва да е постановил решението си именно след запознаване с всички доказателства по него, включително и с този материал.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила като законосъобразно, обосновано и правилно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд С. – град, I касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 23.10.2009 г. по н.а.х.д. № 1295 / 2009 г. на Софийски районен съд, НО, 5 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 2 от 06.01.2009 г., издадено от Председателя на Съвета за Е. М..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: